

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

KALICH BOHOV

FRAGMENT

Percy Jackson 6

Kalich bohov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Percy Jackson 6 – Kalich bohov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PERCY JACKSON

KALICH BOHOV

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

OBSAH

1. Spláchnutý.....	7
2. Pomoc od otca* (*ktorá mi nijako nepomohla)	15
3. Hovoríme o výpravách a ozdobných tekviciach.....	23
4. Beriem drsniaka na smoothie.....	32
5. Ganymeda všetci neznášajú, pretože je taký krásny.....	38
6. Kvôli pelendreu	45
7. Prekvapenie: urazím bohyňu.....	55
8. Chcem mamičku	62
9. Sliedky ochutnajú krv	70
10. Môj spev šokuje aj kura	79
11. Kupóny na výhru nás obídu.....	87
12. Ganymedova nalieváreň.....	93
13. Pátrame po mŕtvolách na farmárskom trhu.....	100
14. Kto ma chce biť, palicu si vždy nájde	109
15. Do Yonkersu!.....	118
16. Grover rozbieha koncert pre hady	126
17. Stretávam skazonosný drdol.....	135
18. Annabeth boduje s bylinkovým čajom	143
19. Ochutnám dúhu, je hnusná.....	151
20. Iris berie Visu	159
21. Ponúkam vzťahové rady. Vážne. Čo je tu na smiech?.....	166
22. Dostanem cupcake a prekvapenie	174
23. Ganymedes rozmetá všetky nápoje.....	182

24.	Čistím si zuby (ako pravý hrdina)	191
25.	Stretávam kradoša v plienke.....	197
26.	Vyjednávam podmienky vlastnej skazy.....	207
27.	Moje trápne posledné slová.....	214
28.	Z neba pršia hračky	221
29.	Balansujem na zráze hory brunch.....	228
30.	Votriem sa do brloha boha blesku 3 000	236
31.	Čelím nemilosrdnému predátorovi alebo svojej nožnej budúcej svokre.....	245
32.	Grover doráža moje zvyšky	253
33.	Ešte jeden cukrík	263
34.	Píšem najhorší list, aký kto kedy napísal. Vymazať, vymazať!	268
35.	Pusa na dobrú noc, akú svet nevidel.....	275

*Na Walkera, Aryana a Leah.
Pripíjam na nové začiatky!*

Rick Riordan: *Percy Jackson and the Olympians: The Chalice of the Gods*

Text copyright © 2023 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency LLC.

Reprinted by permission of Disney • Hyperion Books.

All rights reserved.

Translation © Katarína Lalíková, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4450-8

ISBN e-knihy 978-80-566-5311-1 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5312-8 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-5310-4 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

SPLÁCHNUTÝ

Āby bolo jasné, do posledného ročníka na strednej som sa nijako zvlášť nehrnul.

Dúfal som, že mi otec napíše ospravedlnenku:

*Velavážený, nech ste, kto ste,
láskavo navždy ospravedlňte Percyho Jacksona zo
školy, dajte mu jednoducho záverečné vysvedčenie
a hotovo.*

*S vd'akou
Poseidón*

Hovoril som si, že si to zaslúžim, keďže od svojich dvanástich rokov stále iba zápasím s rôznymi netvorami a bohmi. Zachránil som svet... trikrát? Alebo štyrikrát? Už ani neviem. Podrobnosti nie sú dôležité. A ani neviem, či si ich ešte pamätám.

Možno si myslíte: *Ty kokso! Si syn gréckeho boha! To musí byť sila!*

Úprimne? Byť poloboh je väčšinou na zvracanie. Každý, kto tvrdí opak, sa vás pokúša zverbovať na výpravu.

Takže som sa prvé ráno v novej škole – už zase – potácal na chodbe po tom, čo som pre kúzelnú stratu

pamäte (nepýtaj sa prečo) premeškal celý tretí ročník. Učebnice mi padali z náručia a ja som nemal potuchy, kde nájdem učebňu matematiky na tretiu hodinu. Angličtina a biológia mi už stihli takmer zavariť mozog. Netušil som, ako to dám do konca vyučka.

Zrazu v školskom rozhlase zapraskalo a ozvalo sa: „*Percy Jackson, hláste sa, prosím, v kancelárii výchovnej poradkyne.*“

Aspoňže ma tu ešte nikto nepozná. Žiadny spolužiak sa na mňa nepozrel, ani sa mi neposmieval. Tak som sa nenápadne obrátil a zamieril späť do administratívneho krídla.

Alternatívna stredná škola sa usídlila v budove bývalej základky v Queense. To znamená, že tu zostali maličké lavice, ale chýbali skrinky a človek si musel vláčiť všetky veci z triedy do triedy. Na všetkých chodbách bolo vidno stopy predchádzajúceho osadenstva školy – po stenách sa tiahli šmuhy od prstových fariieb, z hasiacich prístrojov sa odlupovali nálepky s jednorozcami, vzduchom občas zavial príznačný pach ovocnej šťavy a grahamových sušienok.

Táto škola prijíma každého, kto si potrebuje dokončiť stredoškolské vzdelanie. Je fuk, či sa človek vracia z polepšovne, má vážne problémy s učením, alebo je čírou náhodou poloboh s večne sa lepiacou smolou na päty.

Je to tiež jediná škola v New Yorku, ktorá ma bola ochotná prijať do štvrtej triedy a pomôže mi dohnať všetko, čo som za minulý rok zameškal.

Dobré na tom je, že tu majú plavecký tím a bazén s olympijskými rozmermi (netuším prečo), takže môj nevlastný otec Paul Blofis usúdil, že bude pre mňa tá pravá. Sľúbil som mu, že to skúsim.

A tiež som to sľúbil svojej priateľke Annabeth. Máme v pláne, že keď dokončím strednú, spoločne nastúpime na vysokú. Nerád by som ju sklamal. Predstava, že by do Kalifornie odišla bezo mňa, mi robí vrásky na čele...

Kanceláriu poradkyne som našiel na mieste, kde predtým musela byť školská ošetrovňa. Zistil som to podľa obrázka na stene so smutnou fialovou žabou s teplomerom v papuľke.

„Pán Jackson! Poďte ďalej!“

Výchovná poradkyňa obišla stôl a chystala sa mi podať ruku. Potom si všimla, že v náruči zvieram tri tony učebníc.

„Niekam si to odložte,“ povedala mi. „A posadte sa, prosím!“

Ukázala na nizučkú modrú plastovú stoličku. Sadol som si a vo výške očí sa mi na jej stole zjavila nádoba s ovocnými želé cukríkmi.

„Takže!“ Poradkyňa sa na mňa zo svojho viditeľne pohodlného mohutného kresla žiarivo usmiala. Oči jej za hrubými sklami okuliarov plávali ako v akváriu. Sivé vlasy sa jej krútili v pravidelných radoch, pripomínali liaheň ustríc. „Ako sa vám tu páči?“

„Tá stolička je dosť malá.“

„Myslím tu v škole.“

„No, zatiaľ som mal iba dve hodiny...“

„Už ste si vyplnili prihlášku na vysokú školu?“

„Ledva som dorazil.“

„Presne tak! Už teraz meškáme!“

Pozrel som sa na fialovú žabu. Vyzerala úplne rovnako mizerne, ako som sa cítil. „Pozrite sa, pani...“

„Hovorte mi Eudora,“ milo ma prerušila. „Tak sa pozrieme, čo tu máme za brožúrky.“ Zalovila v zásuvke stola. „Polytechnika. Bostonská univerzita. Newyorská univerzita. Arizonská štátna univerzita. Floridská univerzita. Nie, nie, nie.“

Rád by som ju zastavil. Pulzovalo mi v spánkoch. Moja hyperaktivita ma svrbela pod kožou, akoby sa mi tam prehánali mravce. Nedokázal som myslieť na vysokú školu.

„Pani poradkyňa, vážim si vašu pomoc,“ spustil som, „ale vlastne už mám vybrané. Ak zvládnem tento školský rok...“

„Áno. Univerzitu v Novom Ríme,“ pokývala hlavou a ďalej sa prehrabávala v stole. „Lenže tá smrteľná poradkyňa jej brožúru zrejme nemá.“

Luplo mi v ušiach. Na podnebí som zacítil slanú vodu. „Smrteľná poradkyňa?“

Ruka mi sklízla k vrecku riflí, kde nosím svoju obľúbenú zbraň, vražedné guľôčkové pero. Nebolo by to prvý raz, čo by som sa musel brániť útoku v škole. Divili by ste sa, koľko učiteľov, sekretárok a ďalších zamestnancov škôl sú zamaskované netvory. Alebo by ste sa možno ani *nedivili*.

„Čo ste zač?“ spýtal som sa.

Sadla si rovno a usmiala sa. „Povedala som ti to, Percy. Eudora.“

Pozornejšie som si ju obzrel. Tie kučeravé vlasy boli *naozaj* liaheň ustríc. Šaty sa jej trblietali ako telo medúzy.

Je zvláštne, ako funguje hmla. Aj my polobohovia, ktorí vídame nadprirodzené veci v jednom kuse, sa musíme sústrediť, aby sme odhalili bariéru medzi svetom ľudí a svetom bohov. Inak je hmla iba akási fasáda prekrývajúca skutočnosť. Vďaka nej vyzerajú obri ako chodci alebo gigantický drákon ako vlak metra linky N. (A verte mi, je to trapas pokúsiť sa nastúpiť do drákona, keď sa prihrnie do stanice Astoria Boulevard.)

„Čo ste spravili s tou smrteľnou poradkyňou?“ chcel som vedieť.

Eudora ledabolo mávla rukou. „S tou si nerob starosti. Tá by ti s Novým Rímom nepomohla. Preto som tu *ja!*“

Niečo v jej tóne spôsobilo, že som sa cítil... nie úplne pokojný, ale aspoň nie osobne ohrozený. Možno sa živí iba svojimi kolegyňami. A navyše mi pripadala akási povedomá – ten slaný nádych v nose, tlak v ušiach, akoby som bol stovky metrov pod vodou. Došlo mi, že niekoho ako ona som už stretol. Mal som vtedy dvanásť a stalo sa to na dne rieky Mississippi.

„Vy ste duch mora,“ dovtípil som sa. „Nereidka.“

Eudora sa zasmiala. „Iste, Percy. Hádám si si ne-
myslel, že som dryáda?“

„Takže... vás sem poslal môj otec?“

Zdvihla obočie, akoby si začínala robiť starosti, že som úplný pako. Na podobný pohľad som bol napo-
div zvyknutý.

„Áno, môj milý. Poseidón. Tvoj otec. Môj šéf. Tak-
že brožúru som, bohužiaľ, nenašla, ale viem, že Uni-
verzita Nový Rím kladie na uchádzačov o štúdium
všetky bežné požiadavky smrteľníkov: skúšky, odpo-
rúčanie zo strednej školy a aktuálny psychologicko-
-výchovný posudok. Nič z toho nebude problém.“

„Nebude?“ Po tom všetkom, čím som si prešiel, by
som si tým posledným nebol taký istý.

„Len navyše budeš musieť splniť pár, ehm, špeciál-
nych vstupných požiadaviek.“

Chuť slanej vody mi v ústach zhorkla. „Akých špe-
ciálnych požiadaviek?“

„Hovoril s tebou už niekto o odporúčacích listoch
od bohov?“ Tvárila sa, akoby si veľmi priala, aby moja
odpoveď znela áno.

„Nie.“

Pohrávala sa s nádobou na cukríky. „Aha. No...
Budeš potrebovať tri listy. Od troch rôznych bohov.
Som si však istá, že poloboh s tvojím nadaním...“

„Čože?“

Eudora sa mykla. „Alebo sa pozrieme na nejaké ná-
hradné školy. V komunitnej akadémii HoHoKus je
tiež pekne!“

„Robíte si zo mňa *srandu*?“

Nereidke sa začala lesknúť tvár. Z ustricových vlasov sa jej spustili pramienky slanej vody.

Hanbil som sa za to, že sa na ňu zlostím. Ona je v tom predsa nevinne. Vedel som, že sa mi snaží pomôcť iba preto, že jej to nariadil môj otec. Napriek tomu to však nebola správa, s akou by som chcel zápašiť v pondelok ráno. A vlastne nikdy.

Zhlboka som sa nadýchol. „Prepáčte. Len... ja sa *musím* dostať do Nového Ríma. Za tie roky som toho pre bohov urobil dosť. Čo keby som im napríklad, čo ja viem, poslal na vyplnenie nejaký odporúčací formulár?“

Eudora sa zachmúrila. Zo šiat jej už cvrčala morská voda. Po zelených dlaždiciach pod jej kreslom sa šíriala kaluž a blížila sa k mojim učebniciam.

Povzdychol som si. „Uf. Musím ísť zase na *ďalšie* výpravy, pravda?“

„No, môj milý, prijímacie konanie na vysokú školu je vždy náročné, ale som tu preto, aby som ti pomohla.“

„A čo toto?“ napadlo mi. „Ak mi chce otec vážne pomôcť, mohol by mi to vysvetliť sám namiesto toho, aby s tou zlou správou posielal vás.“

„Lenže to by bolo, ehm...“

„Netypické,“ dopovedal som za ňu.

V Eudorinom účese niečo zabzučalo, až nadskočila. Napadlo mi, že jej v tom ustricovom poli uviazol elektrický úhor, ale ona si siahla do účesu a vytiahla jednu z ulít. „Halo? Ach áno, pane! Áno – rozumiem. Iste. Hneď to bude.“

Položila ulitu na stôl a hľadela na ňu, akoby sa bála, že znovu zazvoní.

„Otec?“ tipoval som.

Pokúsila sa usmiať. Jazierko slanej vody sa ďalej šíriilo po podlahe kancelárie, premáčalo mi učebnice a vsakovalo do topánok.

„Vraj máš pravdu,“ informovala ma nereidka. „Vysvetlí ti to osobne.“

Predniesla to tónom, akým väčšina učiteľov hovorí: *Zostaneš po škole.*

Snažil som sa tváriť akoby nič, akoby som bol spokojný, že som si vyhádal, čo som chcel. Ale s otcom som sa nerozprával... už dosť dlho. Obyčajne si ma pozval do svojho podmorského paláca, iba keď sa chystala nejaká vojna. Dúfal som, že mi dopraje aspoň týždeň pokoja, kým si ma povolá.

„Fajn. Takže... už môžem ísť spať do triedy?“

„Kdeže, môj milý. On myslel *hned' teraz.*“

Voda pri mojich nohách zavírala ako miniatúrny hurikán. Dlaždičky začali praskať a rozplývať sa.

„No žiadne strachy,“ ubezpečila ma Eudora. „Ešte sa stretneme!“

Podlaha pod mojou stoličkou povolila a s mohutným šplachnutím som sa prepadol do vodného víru.

POMOC OD OTCA*

(*KTORÁ MI NIJAKO NEPOMOHLA)

Že ste poloboh už dlho, zistíte podľa toho, že keď vás spláchne zo školy priamo do Atlantiku, ani vás to neprekvapí.

Nesnažil som sa brániť tomu prúdu. Môžem dýchať pod vodou, to je v pohode. Jednoducho som ďalej sedel na modrej plastovej stoličke a rútil sa Poseidónovým privátnym potrubímTM poháňaným cunami piatich miliárd litrov vody. Skôr než by ste povedali *inštalatér*, vyrazil som z morského dna, ako keby ma vykašľal kalmár.

Len čo sa naokolo usadil piesok, pokúsil som sa vziať rozum do hrsti. Môj námorný zmysel mi našepkal, že som asi šesťdesiat míľ juhovýchodne od pobrežia Long Islandu, šesťdesiat metrov pod hladinou. Pre Poseidónovho syna to nie je žiadny problém, ale ľudia, vy to doma neskušajte. Asi tak sto metrov predou mnou klesal pevninský prah do temnoty. A priamo pri tej priepasti stál trblietavý palác, Poseidónova letná vila.

Ako obyčajne ju otec predstavoval. Keď je človek nesmrteľný boh, zrejme ho nebaví mať po stáročia stále

rovnaké obydlie. Poseidón večne niečo likviduje, re-
novuje alebo rozširuje. Ešteže má k dispozícii na tie
podmorské stavebné projekty nekonečnú moc a bez-
platnú pracovnú silu.

Niekoľko vráskavcov vlieklo mramorový stĺp veľký
ako činžiak. Žraloky kladivohlavé rozotierali plutva-
mi a sploštenými hlavami maltu na rady koralového
muriva. Stovky morských ľudí pobehovali sem a tam,
všetci mali na hlavách žlté prilby, ktoré žiarili rovnako
ako ich oči. Pár mi ich zamávalo, keď som plával cez
stavenisko. Delfín vo výstražnej reflexnej veste si so
mnou tápol.

Otca som objavil pri rozostavanom nekonečnom ba-
zéne nad priepasťou kaňonu Hudson. Netuším, aký
zmysel má nekonečný bazén, keď žijete pod vodou, ale
vedel som, že lepšie je sa nepýtať. Otec je väčšinou
kludás, kým nezačnete spochybňovať jeho štýl a vkus.

Napríklad v obliekaní.

Niektorí grécki bohovia, ktorých poznám, sa den-
ne s obľubou premieňajú. Pre bohov je to hračka. No
Poseidón sa drží podoby, aká sa mu páči, a na ostatné
kašle.

Dnes si vzal pokrčené kapsáčové kraťasy a crocsy
s ponožkami rovnakej farby. Jeho voľná košeľa vyzera-
la, akoby padla za obeť paintballovej bitke medzi tí-
mom Červených a Hello Kitty. Rybársku čiapku mal
ovešanú návnadami. V ruke držal trojzubec z božské-
ho bronzu vibrujúci energiou, až sa okolo jeho nebez-
pečných hrotov varila voda.

So svojou atletickou postavou, tmavými, úhľadne zastrihnutými fúzmi a prešedivenými kučeravými vlasmi vyzeral tak na štyridsaťpäť – kým sa neobrátil a neusmial sa. Vtedy sa v jeho tvári objavili vrásky pripomínajúce ošľahaný horský svah. Pohľad jeho hlbokých melancholických zelených očí dával tušiť, že tento chlapík je starší ako väčšina národov – mocný, prastarý a zaťažený oveľa väčším bremenom, než je tlak vody.

„Percy,“ oslovil ma.

„Ahoj.“

Takéto hlboké rozhovory spolu vedieme.

Jeho úsmev bol akýsi napätý. „Tak čo nová škola?“

Odpustil som si vysvetľovanie, že som stihol len dve hodiny, kým ma dal spláchnuť do mora. „Zatiaľ v pohode.“

Zrejme to neznelo presvedčivo, pretože zvrátil svoje huňaté obočie. Predstavil som si, ako sa okolo pobrežia Atlantiku tvoria búrkové mraky a hrozivé vlny hojdajú lode.

„Ak je nejaký problém, pokojne tam pošlem prílivovú vlnu...“

„Nie, to netreba,“ rýchlo som ho zarazil. „Takže, čo sa týka tých odporúčacích listov na vysokú...“

Poseidón si povzdychol. „Áno. Eudora sa ponúkla, že ti poradí. Je to nereidka darov mora, vieš? *Velmi rada* pomáha ľuďom. Ale možno mala ešte chvíľu počkať, kým ti to prezradila...“

Inými slovami: Teraz to zostalo naňho a on z toho nie je nadšený.

Ak vám z tohoto vyplýva, že Poseidón je rodič na baterky, trafili ste kliniec po hlavičke. Dokonca som sa s ním prvýkrát stretol, až keď som chodil do školy a on (čírrou náhodou) odo mňa niečo potreboval.

Ibaže v poslednom čase spolu vychádzame dobre. Viem, že ma má rád – po svojom. Pre bohov je jednoducho ťažké zblížiť sa so svojimi smrteľnými potomkami. My polobohovia v porovnaní s nimi nežijeme dlho. Sme pre nich niečo ako tarbíky. Tarbíky, ktoré nevydržia veľa a rýchlo hynú. Navyše Poseidón musí riešiť množstvo ďalších vecí: ropné škvrny, hurikány, šialené morské netvory a prestavbu svojich sídiel.

„Ja sa proste chcem dostať na Univerzitu Nový Rím,“ naliehal som. „Dalo by sa to nejako...?“ Zašermoval som prstami a naznačil božskú mágiu, ktorá by to mohla všetko vyriešiť. Niežeby som niekedy niečo také zažil. Bohovia vedia oveľa lepšie pričarovávať málery, než ich nechať zmiznúť.

Poseidón si špičkou trojzubca prečesal fúzy. Netuším, ako to robí, že si pritom nenaporciuje tvár.

„Bohužiaľ,“ odpovedal, „tie odporúčacie listy sú najviac, čo som dokázal. Je to jediný spôsob, ako ti olympská rada dovolí splatiť dlh.“

Komunikácia pod vodou je zradná vec. Čiastočne som si jeho slová prekladal za hukotu a cvakania veľrybích piesní a čiastočne som ich telepaticky počul v hlave, takže sa mi zdalo, že som sa prepočul.

„Ja nemám žiadny dlh, žiadnu študentskú pôžičku,“ namietol som. „Ešte ma ani neprijali.“

„Nejde o študentskú pôžičku,“ opravil ma. „Toto je dlh za to, že... existuješ.“

Srdce mi poskočilo. „Že som dieťa Veľkej trojky? Poseidónov syn?“

Zahľadel sa do diaľky, akoby v priepasti práve zbadal niečo zaujímavé. Skoro som čakal, že vykrikuje: *Pozri, čo je to tamto?*, a keď otočím hlavu, zmizne.

Asi tak pred sedemdesiatimi rokmi bohovia Veľkej trojky – Zeus, Poseidón a Hádés – uzavreli dohodu, že už nespodia žiadne polobožské deti. Tie predchádzajúce boli priveľmi silné a nepredvídateľné. Vyhlasovali veľké vojny, vyvolávali prírodné katastrofy, točili zlé sitcomy... a tak podobne. Lenže Veľká trojka sú bohovia a tí si vždy nájdu cestu, ako dohodu porušiť a vyliecť sa z toho. My polobohovia trpíme za nich.

„Ja som si myslel, že toto už máme za sebou,“ zahundral som. „Pomohol som vám, bohom, bojovať s Titanmi...“

„Ja viem,“ potvrdil otec.

„A s Gaiou a Gigantmi.“

„Ja viem.“

„A...“

„Synak!“ Netrpezlivosť v jeho hlase mi prezradila, že mám prestať vypočítavať svoje najväčšie úspechy. „Keby to bolo na mne, netrval by som na tej absurdnej požiadavke. Bohužiaľ, niekto...“ Pozrel sa hore. Tým *niekto* myslel *môj trafený brat Zeus*. „... sa drží pravidiel. Nikdy si sa nemal narodiť, takže technicky vzaté pre Univerzitu Nový Rím si nespôsobilý.“

Nechcelo sa mi tomu veriť.

A zároveň som tomu *stopercentne* veril.

Práve keď som si už myslel, že budem mať chvíľu pokoj, takto to dopadne. Olympskí bohovia zrejme predpokladajú, že som ich osobná hračka.

Povolil som čelusť, aby som nezaškrípala zubami. „Takže potrebujem tri odporúčacie listy.“

Poseidónovi sa rozjasnila tvár. „Zeus chcel, aby ich bolo dvadsaťpäť. Zjednal som to na tri.“

Akoby na niečo čakal.

„Vďaka,“ zavrčal som. „Ty by si mi asi jeden nena-písal...“

„Som tvoj otec. Bolo by to neobjektívne.“

„Pravdaže. A to predsa nechceme.“

„Som rád, že to chápeš. Aby si si každý list vyslúžil, budeš musieť podniknúť výpravu. Všetky tri listy musíš mať do zimného slnovratu, pred uzávierkou prihlášok. Zakaždým, keď ti nejaký boh napíše odporúčanie, odovzdáš ho Eudore a tá ho zaradí do tvojej zložky.“

Lámal som si hlavu, ktorí bohovia by mohli prizmúriť oči a poveriť ma nejakou jednoduchou pochôdzkou. Za tie roky som pomohol množstvu nesmrtelných. Teraz šlo o to, naraziť na niekoho, kto si *pamätá*, že som mu pomohol – alebo si pamätá aspoň moje meno. „Asi by som mohol poprosiť Hermesa. A Artemis...“

„Kdeže, nemôžeš žiadať bohov sám. To oni musia prísť za tebou. No žiaden strach!“ Poseidón vyzeral, že

má zo seba radosť. „Už som vyvesil tvoje meno na nástenke výprav na Olympe.“

„Kamže si to dal?“

Poseidón luskol prstami a v rukách sa mu objavil jasnožltý letáčik. Bol to inzerát s mojou fotkou a textom:

PERCY JACKSON
PODNIKNE PRE VÁS VÝPRAVU
(VÝMENOU ZA ODPORÚČACÍ
LIST NA VYSOKÚ ŠKOLU)

Spodok letáka bol postrihaný na pásiky a na každom bola uvedená moja domáca adresa.

Fotka vyzerala, akoby bola urobená cez zrkadlo v našej kúpeľni, čo vo mne vyvolalo hromadu znepokojujúcich otázok. Vlasy som mal vlhké. Oči privreté. Z úst mi trčala zubná kefka.

„Ty si to už vyvesil,“ skonštatoval som.

„Bola to hračka,“ ubezpečil ma. „A poveril som duchov mora, nech to vylepia všade po Olympe.“

„To som teda...“

„Vďačný.“ Jeho ruka mi sťažka pristála na pleci. „Ja viem. A tiež viem, že si túto prekážku navyše nečakal, ale uvažuj! Keď sa dostaneš na vysokú, budeš mať oveľa ľahší život. Netvory málokedy napádajú starších polobohov. Ty a tá tvoja priateľka...“

„Annabeth.“

„Ty a Annabeth budete mať pokoj a budete si môcť užívať jeden druhého.“ Vystrel sa. „Á, zdá sa, že ma

zháňa môj interiérový dizajnér. Stále sme sa nerozhodli, či dlaždičky v kúpeľni majú byť zeleno-modro-sivé, alebo akvamarínové. Rád som ťa zase videl, Percy. Veľa šťastia na výpravách!“

Zabúšil spodkom trojzubca do kameňov nádvorja. Zem sa otvorila, prúd vody ma spláchol späť a tentoraz som nemal ani tú plastovú stoličkôčku.

HOVORÍME O VÝPRAVÁCH A OZDOBNÝCH TEKVICIACH

„Čo musíš urobiť?!“

S Annabeth sme sedeli na požiarnom schodisku pred mojou izbou, nohy nám viseli nad Stoštvrtou ulicou. Za posledných niekoľko týždňov, ako sa končilo leto, sa toto schodisko stalo naším obľúbeným miestom.

Napriek všetkému, čo sa dnes stalo, som bol spokojný. Ťažko je byť smutný, keď som s Annabeth. Vy-kreslil som jej svoj prvý deň v škole: predmety, ma-léry, neplánovanú exkurziu na dno mora.

Annabeth hojdala nohami – je to jej zlovyk, keď je nervózna, akoby chcela nakopať komáre alebo otravných veterných duchov.

„To je absurdné,“ zamračila sa. „Možno prehovorím mamu, aby ti ten list napísala.“

Jej mama je Aténa, bohyňa múdrosti, odporúčanie od nej by zrejme malo veľkú váhu. Lenže v tých niekoľkých prípadoch, keď sme sa stretli, si ma Aténa premeriavala svojimi prenikavými sivými očami, ako-by som bol totálny omyl.

„Ona ma nemá rada,“ namietol som. „A okrem toho, Poseidón hovoril jasne. Musím podniknúť *nové* výpravy pre troch bohov. A žiadosti musia vyjsť od nich.“

„Uff.“

„Presne to isté som si povedal.“

Annabeth upierala pohľad na obzor, akoby vyzerala riešenie niekde v Yonkerse. Liahnu sa riešenia azda v Yonkerse?

„My to zvládneme,“ uistila ma. „Zažili sme aj horšie veci.“

Milujem to jej presvedčenie. A mala pravdu... Už sme toho spoločne toľko zažili, že je ťažké predstaviť si niečo, s čím sa nepopasujeme.

Občas sa ma ľudia pýtajú, či som niekedy chodil aj s niekým iným ako s Annabeth, alebo či mi nenapadlo, že by som si začal s niekým iným. Úprimne? Odpoveď znie *nie*. Keď s niekým prejdete Tartarom, najhlbším a najdesivejším miestom vo vesmíre, vyjdete z toho živí a silnejší než na začiatku... no, taký vzťah ničím nenahradíte a ani by ste to nemali robiť. Hej, jasné, nemal som ešte ani sedemnásť, ale predsa... nikto iný ma nepozná lepšie, nenaotravoval sa so mnou viac a nepodporoval ma toľko ako Annabeth. A viem, že to isté by mohla povedať ona o mne – pretože keby som jej liezol na nervy, dala by mi to pekne rýchlo najavo.

„Možno to budú malé výpravy,“ optimisticky som nadhodil. „Napríklad vyzbierať v sobotu smeti okolo diaľnice alebo tak. A toto je *moja* úloha, nie *naša*. Nechcem ťa do toho ťahať.“

„Ale choď.“ Položila si ruku na moju. „Do ničoho ma neťaháš. Pomôžem ti zvládnuť strednú. Dostaneme sa spoločne na výšku za každú cenu.“

„Takže za mňa napíšeš písomky?“

„Pekný pokus.“

Chvíľku sme sedeli mlčky, dotýkali sa plecami. Obaja sme síce hyperaktívni, ale vydržal by som s ňou takto sedieť celé hodiny, úplne v pokoji, a vychutnával si, ako sa popoludňajšie slniečko leskne v Annabethiných vlasoch alebo ako sa jej pulz vyrovnáva s mojím, keď sa držíme za ruky.

Na modrom tričku mala zlatými písmenami napísané: ŠKODA. Niežeby niečo ľutovala, je to len logo jej novej strednej školy: Školy dizajnu a architektúry v New Yorku.

Spýtal som sa na jej prvý deň tam. Začala mi rozprávať o učiteľovi architektúry a o prvej veľkej domácej úlohe, ale potom sa zrazu zarazila: „Bolo to fajn. A čo ty?“ Asi tušila, že mám toho na srdci viac, väčšie problémy na riešenie.

Nepripadalo mi to fér – nie preto, že by nemala pravdu, ale nechcel som ju odsúvať na druhú koľaj. Veľkí riešitelia problémov druhých majú ten problém, že občas nenechajú ostatných, aby im pomohli s ich vlastnými problémami.

Zbieral som guráž opýtať sa jej znova, uistiť sa, že ju nenavštívili žiadni bohovia ani netvory a nepoverili ju výpravou, ale zvnútra sa ozvala mama: „Hej, vy dvaja. Pomôžete mi s večerou?“

„Pravdaže, Sally!“ Annabeth švihla nohami a preliezla oknom späť dovnútra. Pokiaľ existuje niekto, komu pomáha ešte radšej ako mne, je to moja mama.

Nahrnuli sme sa do kuchyne, kde Paul práve krájal cesnak. Mal na sebe zásteru, ktorú dostal na konci školského roka od svojich študentov. Stálo na nej: „RECEPT JE PRÍBEH, KTORÝ SA KONČÍ DOBRÝM JEDLOM.“ – PAT CONROY.

Neviem, kto to bol. Asi nejaký spisovateľ, pretože Paul učí literatúru. Ale ten citát sa mi páči, lebo mám rád dobré jedlo.

Annabeth sa chopila noža. „Ujímam sa brokolice.“

Paul sa na ňu usmial. Prešedivené vlasy mu cez leto trochu podrástli a krútili sa, holil sa len raz za pár dní, takže vyzeral, ako hovorieva moja mama, „nezbednícky milo“.

„Vzdávam sa drevenej doštičky v prospech Aténinej dcéry,“ povedal a jemne sa uklonil.

„Ďakujem vám, láskavý pane,“ rovnako úctivo odpovedala Annabeth.

Mama sa zasmiala. „Ste roztomilí, vy dvaja.“

Paul na ňu žmurkol a začal zohrievať panvicu. Na jar zatiahol Annabeth do nejakého nemožného projektu z angličtiny a pri Shakespearovi si veľmi sadli, takže odvtedy kedykoľvek sa spolu bavia, rozprávajú, akoby hrali scény z *Macbetha*.

„Percy,“ oslovila ma mama, „prestrel by si na stôl?“

Nemusela mi to ani hovoriť, je to moja obvyklá práca. Päť nesúrodých tanierov v pastelových farbách,

pre mňa vždy modrý. Papierové servítky. Vidličky. Poháre a džbán vody z vodovodu. Nič nóbl.

Cením si ten jednoduchý rituál – ktorý nevyžaduje boj s netvormi, božské proroctvá ani blízke stretnutie so smrťou v hĺbkach podsvetia. Prestrieť stôl na večeru možno znie ako nuda, ale keď nemáte v živote ani chvíľu oddychu... tá nuda vyzerá ako veľké vzrúšo.

Mama skontrolovala ryžovar a vytiahla z chladničky marinované tofu. Pritom si pohmkávala – nejakú pieseň od Nirvany, myslím. *Come As You Are?* Podľa toho ako žiarila a ako jej iskrili oči, som vedel, že má dobrú náladu. Prechádzala kuchyňou, akoby sa vznášala alebo sa chystala roztancovať. Musel som sa usmievať, keď som ju takú videl.

Dlhé roky bola vystresovaná, robila podradnú prácu, bola zlomená po krátkom romániku s bohom mora, večne sa strachovala o mňa, svoje polobožské dieťa prenasledované netvormi od chvíle, čo vyliezlo z kolísky.

Teraz sa im s Paulom žije dobre. A pokiaľ je mi trochu smutno z toho, že som jednou nohou z domu, práve keď sa to zlepšilo, nuž, mama ani Paul za to nemôžu. Urobili, čo mohli, aby som sa s nimi cítil príjemne. Okrem toho, na výšku *chcem ísť*. Keby som si mal vybrať medzi tým byť s Annabeth a... no, všetkým ostatným, vôbec by som neváhal.

Paul hodil cesnak na panvicu, tá sa rozsyčala a zadymila ako kýchajúci drak. (Veru áno, videl som draky kýchať.)

„Myslím, že sme pripravení, moja pani.“

„Už prichádzam.“ Annabeth vložila do oleja pripravenú zmes a presne v tej chvíli zazvonil zvonček pri dverách.

„Idem otvoriť,“ vyhĺkol som a rozbehol sa pustiť dovnútra piateho člena našej spoločnosti.

Len čo som otvoril dvere, Grover Underwood mi vrazil do náručia košík s ovocím. „Priniesol som jahody.“ Zaňuchal. „To je smažené tofu?“

„Tiež ťa zdravím.“

„Milujem smažené tofu!“ Grover sa prehnal okolo mňa a zamieril priamo do kuchyne, pretože má jasno v tom, čo je dobré.

Môj najlepší kamarát si dovoľil navonok trochu zvlčniť, čo už niečo znamená, pretože je to satyr a od prírody vyzerá divoko. Rohy a kučeravé vlasy sa predbiehali, čo vyrastie vyššie. Zatiaľ vyhrávali rohy, ale nie o veľa. Kozí zadok mal taký chlpatý, že už prestal nosiť ľudské nohavice, aby ho zakryl. Uistil ma, že vďaka krycej sile hmly ľuďom aj tak pripadá, že ich má na sebe. Keď sa naňho niekto divne pozerá, vysvetlí mu to jednoducho: „Hybridné športové oblečenie.“

Vzal si svoje obvyklé oranžové tričko Tábora polokrvných a špeciálne upravené tenisky, ktoré zakrývajú kopytá. Tie by totiž klopkali, čo by hmla nedokázala zakryť. A vysvetlenie „hybridné športové oblečenie a stepovacie topánky“ by znelo divne.

Mama objala Grovera a zajasala nad košíkom jahôd, ktorý som položil na kuchynskú dosku.

„Voňajú úžasne! To bude skvelý dezert!“